

Uğur kahvede bir şeyler atıştıracağını söyleyip saat yedi buçukta gitmişti. Aysel'in de canı kahvaltı etmek istemiyordu. Bir bardak su alıp balkona geçti ve Rıza'nın evden çıkmasını bekledi. Sekiz buçuğa doğru adamın çıktığını görür görmez, Taylan'ın mektubunu koyduğu çantasını kapıldığı gibi Nurcan'ın kapısına damladı. Arkadaşının, "Nasılsın? Kahvaltı ettin mi?" gibi sorularına aldırmadan salondaki yerini aldı ve mektubu çantadan çıkarıp ona uzatırken sır verir gibi fısıldadı. "Şunu okusana."

Nurcan mektubu açarken diğer tekli koltuğun ucuna ilişti ve okumaya başladı. Aysel onu göz hapsine almıştı. Arkadaşının yüzünde beliren ifadeleri kaçırmak istemiyordu. Okumayı bitirip mektubu geri uzattığında hayal kırıklığına uğradı. Onun okuduklarından etkilenip birkaç damla gözyaşı dökeceğinden neredeyse emindi, oysa gözleri bile dolmamıştı. Mektubu özenle katlayıp zarfa koydu ve aynı özenle çantasına yerleştirdi. Bu esnada Nurcan hiçbir şey demeyince merakla sordu: "Ne düşündün? Okuyunca yani?"

Nurcan başını birkaç kez sallarken cevap verdi. "Güzel. Çok güzel."

Aysel bu yorumu yetersiz bularak kendi fikrini açıkladı. "Valla ben çok etkilendim Nurcan. Ağladım bile!"

Arkadaşı düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Sen ağlarsın tabii! Rahatlamışsındır da."

"Hiç sorma! Hiç sorma! Çok rahatladım. Şöyle omzumdan... Yük değil de dağ kalktı sanki! Anlatamam. Meğer kendi düşüncelerimizin, kendi ettiğimiz lafların hamalı olmak ne zormuş!"

Nurcan iç geçirdi. "Öyle."

Aysel onu şöyle bir süzdü. Böyle önemli bir konuyu kısa ifadelerle geçiştirmek hiç ona göre değildi. Belli ki Nurcan'ın aklı başka yerlerdeydi. En iyisi doğrudan sormaktı. "Ama sen... Etkilenmedin galiba? Pek bir şey demedin de."

Nurcan gülümsedi ve düşünceli bir şekilde açıkladı. "Etkilendim de senin gibi değil. Yani başka başka şeyler geldi aklıma."

"Ne geldi?"

Nurcan kafasındaki düşünceleri sıraya dizdikten sonra cevap verdi. "Ben oğlan doğuramadığım için beni suçlarlardı ya! Bu suçlamaları kabul etmişim ki kendimi avutmak için yıllarca 'kız olsun çamurdan olsun' demişim." Birden kendine kızdı. "Niye öyle yaptım! Evlat evlattır, sanki erkek doğurmak zorundayız! Neyse..."

Aysel meraklandı. "Eee? Bunun mektupla ne ilgisi var?"

"Mektupla ilgisi şu: Taylan... Bak seni nasıl rahatlattı! Benim Selma da telefonda... Dün moralimi bozdu. Aklıma o geldi işte!"

"Ne dedi de bozdu moralini?"

Nurcan kızıyla ve kocasıyla yaptığı konuşmaları anlattı. "Ama iyi oldu biliyor musun? Nasıl olduysa oldu, içime şöyle, doğum yapmışım gibi bir ferahlık hissi yerleşti. Öyle geçici bir şey değil. Bundan sonra kimsenin ne dediğini umursamayacağım, bak gör!"

Aysel bundan o kadar da emin değildi. Üçlü koltuğun ucunda duran seccadeyi göstererek sordu: "Ama namaza başlamışsın yine?"

"Evet?"

"Biz hep bunalınca namaza başlarız da... Ferahladım deyince garibime gitti."

Nurcan başını öne eğdi. "Doğru! Hep öyle olurdu gerçekten. Ama dün gece, Rıza televizyonu kapatıp 'iyi geceler' bile dilemeden uyumaya gidince ışıkları kapatıp bir süre burda oturdum ve düşündüm..."

Aysel merakla sordu: "Ne düşündün?"

Nurcan elini havada savurdu. “Şimdi onu sorma bana! Sırayla hatırlayamam ama düşündüm işte! Biliyorsun, bir şey düşünürken başka bir şey gelir aklına... Aklına gelenlerle için daralır ve Allah’la konuşmaya başlarsın ya?” Aysel başını sallayınca açıklamasına devam etti. “İşte öyle düşüncelerim ordan oraya dolaşırken Afife teyzemin anlattığı bir hikâye geldi aklıma... Yıllardır hiç ama hiç aklıma gelmemişti.”

“Anlatsana!” dedi Aysel iyice meraklanarak.

“Eskiden, köy gibi, kasaba gibi bir yer varmış... Burada bir cami varmış ama ne imamı ne müezzini varmış. Yani ezanı ordaki ahaliden biri okumuş, biri öldüğünde yine halktan biri kurallara göre gömermiş falan...”

Aysel sabırsızlandı. “Eee?”

“Dur anlatıyorum. Burda yaşayan kötü mü kötü bir adam varmış. Ama nasıl kötü... Orada yaşayan insanların hepsine ama hepsine bir kötülüğü dokunmuş. Karısı bile bu adamın derdini çekmekten ölmüş genç yaşta. On yedi-on sekiz yaşında bir kızı varmış, unuttum gerçi yaşını da gençmiş yani...”

Aysel güldü. “Sonunu hatırlıyorsun inşallah.”

Nurcan gülümsedi ve işaret parmağını kaldırdı. “Hatırlıyorum tabii, dinle! Bu adam bir gece sabaha karşı ansızın ölmüş. Kızı çok korkmuş ve üzülmüş. Sabah erkenden yan komşusuna koşmuş ve demiş ki: ‘Babam öldü, yardım edin cenazesini kaldıralım.’ Hayır cevabını alınca başkasına gitmiş... Sonunda kapısını çalmadığı kimse kalmamış! Herkes kızın haline üzülmüş ama kimse, sağken bedin teki olan bu adamın cenazesini kaldırmak istememiş... Kimi tarlada, kimi çarşıda işim var diyerek ortadan yok olmuş.”

“Eee? Sonra?”

“Kız da öğlen civarı kendi kendine demiş ki millet haklı... Babamın kötülük etmediği kimse kalmadı. Sonunda bu işi kendi başına nasıl halledeceğini düşünürken aklına bir fikir gelmiş ve hana gidip babasını tanımayan birinden yardım istemeye karar vermiş. Neyse, lafi uzatmayayım, hana gitmiş, atından inen, otuz yaş civarında bir adam görmüş. Demiş böyle böyle, babam fena bir adamdı, sağken herkese pek çok kötülük yaptı, kimse cenazesini kaldırmıyor, lütfen bana yardım edin, babamı gömelim.”

Aysel birden üzüldü. “Neresiymiş orası ayol, cenaze ortada bırakılır mı? Şimdi bu adam kötü de öbürleri iyi mi sanki? Adam kötüyse kızının suçu ne? Yazık değil mi ona!”

Nurcan gözlerini devirerek konuştu. “Öfff Aysel yaaa, hikâye bu! Bi dinlesene!”

“Tamam tamam anlat, ben kıza üzüldüm de birden, ondan şey yaptım... Eee adam yardım etmiş mi?”

“Yardım etmek istemiş ama ben Müslüman değilim, benim hiçbir dinim yok, bu işlerden hiç anlamam, kusura bakmayın demiş.”

Aysel dizine vurdu. “Bak sen görüyor musun kızın şansını!”

Nurcan sesini hafif yükseltti. “Sözümü kesmeden dinleyecek misin gerisini?”

“Tamam tamam sustum.”

“Kız da adama demiş ki hiç fark etmez, bir mezar kazabilir misiniz? Beraber cesedi yıkarız, taşırız ve gömeriz. Adam olmaz dediyse de bakmış kız çok çaresiz, tek başına da yapamayacak bu işi, kabul etmiş... Uzatmayayım, adamı yıkayıp bir kefene sarmışlar ve mezarlığa götürmüşler. Fakat tam adamı gömüp üzerine toprak attıklarında, kız bu sefer de tutturmuş adama bir de dua edin diye...”

Aysel iyice meraklandı. “Eee?”

“Adam, ben size söyledim demiş. Dua mua bilmem ben, siz edin. Kız, ben edeceğim ama n’olur siz de bir dua edin diye ısrar etmiş. Adam da peki demiş, elini kızın yaptığı gibi açıp mır mır mır bir şeyler söylemiş... Kız çok rahatlamış, teşekkür etmiş, sonra adam hana, kız evine dönmüş... Tabii o gece kız çok ağlamış ve sabaha karşı uykuya daldığında bir rüya görmüş. Babası çok mutluymuş rüyasında. Kız, babasına nasıl olduğunu sormuş. Çok iyiyim çooook, cennetteyim, demiş adam. Kız şaşırılmış... Baba demiş, sen nasıl cennette olursun? Cenazeni defnedecek insan bulamayıp seni hiç tanımayan bir adamdan yardım istedim! Kötülük yapmadığın kimse yoktu ki,

sen nasıl cennete gidersin? Adam gülümsemiş, işte o beni gömen adamın duasıyla geldim ben cennete demiş ve kız uyanmış.”

“Aaa! Ne duası etmiş acaba?”

Nurcan arkadaşının haline güldü. “İşte kız da sabahı zor etmiş meraktan, senin gibi! Gün ısrır ışılmaz soluğu handa almış. Bir yandan da inşallah adam hâlâ handadır diyormuş... Neyse uzatmayayım, adamı bulmuş ve ne dua ettiğini sormuş. Adam da ben dua mua bilmem demiş yine ve ne dediğini söylemek istememiş. Kız rüyasını anlatıp ısrar edince... Adam sonunda duasında ne dediğini söylemiş.”

“Ne demiş? Ne demiş?”

“Ben bana yakışanı yaptım Tanrım, sen de sana yakışanı yap!”

Bir süre sessizlik oldu. Aysel ağzının açık kaldığını ve boş boş Nurcan’a baktığını fark edince kendine çekidüzen vererek boğazını temizledi. “Kız ne güzel duaymış! Kızzzz sahiden de çok güzel duaymış!”

Nurcan iki-üç kez başını salladı. “Yaaa! Afife teyzem bunu anlattıktan sonra dedi ki: ‘Duaların kimseninkine benzemesin Nurcanım! Sadece sana ait olsun duaların... Çünkü duaların herkesinki gibi olursa, hayatın da herkesinki gibi olur, o da bir şeye benzemez!’”

Tekrar bir sessizlik oldu. Aysel mektubu, Nurcan’ın kızıyla ve kocasıyla yaptığı konuşmaları, kıldığı namazı ve anlattığı hikâyeyi düşündü. Bağlantı kurmaya çalıştı ve bulabildiği en makul düşünceyi dile getirdi. “Şimdi bu hikâyedeki adam Rıza mı?”

Nurcan’ın kahkaha attı. “Yok beee! Rıza herkese kötülük etmez, onun kabalığı bana! Sevime’e sor bak, melek melek, kanadı çıkacak!”

“Şeyi de anlayamadım... Sen ferahlık hissettiysen niye namaz kılma ihtiyacı duydun?”

“Ben bu hikâyeyi hatırlayınca, belki kendi duamı bulup ederim diye namaz kıldım. Bir de...”

“Bir de?”

Nurcan düşünceliydi. “Bir de kendimden utandım... Hep sıkışınca namaz kıl, hep üzülünce namaz kıl. Şöyle ferah ferah hissederken gideyim Rabbime dedim.”

“Eee? İşe yaradı mı bari? Böyle orijinal bir dua edebildin mi?”

“Nerdeee? Ezberleri sıraladım yine.”

Aysel bir süre sessiz kaldı ve derin bir nefes aldı. “Bak görüyor musun, adam Müslüman bile değil, nasıl güzel dua etmiş.”

“Doğru. Doğru ama bizim bildiğimiz başka yol var mı Aysel? Bize gelirse o dua, yine namazdan sonra gelir... Gelmese de ferahlık gelir! Böyle bir dua edemedim ama bu hatırayla seccadeye gittim ve namaz kıldıktan sonra kendimi çok daha iyi hissettim.”

Aysel şöyle bir düşündü. “Veya... Hikâyedeki gibi çaresizlikten çıkar böyle bir dua.” Aklına gelen anıyla yine burnunun direği sızladı. “Kafa hep lüzumsuz şeylerle dolu olunca namaz niyaz faydasız! Çaresiz hissetmek daha da beter eder insanı... İşte o zaman dua değil beddua çıkar adamın ağzından, benim hastanede yaptığım gibi...”

*

Handan sabırla annesinin kahvaltısını bitirmesini ve mümkünse susmasını bekliyordu. Emel ise o günkü programını açıklamakla meşguldü. “Aslında bugün Aysel Hanım’a gitmek istiyordum ama Rafet dün gece ortak işlerinden bahsetti. Bugün buluşacaklarmış, işleri varmış. Bak görüyor musun, kadınlar kaç yaşında ne işlere kalkışıyorlar! Eee çalışmanın yaşı yok tabii... Sevinç Hanım da pek tatlı, pek dolu bir kadın. Acaba birazdan ona kahveye gitsem çok mu abes olur, ne dersin?”

“Niye abes olsun?”

“Ne bileyim, daha yeni tanıştık.”

“Mutlaka bana da gelin demedi mi dün gece?”

“Tamam ama hemen gidilir mi canım, belki istemiyor ama nezaketen öyle söyledi.”

Handan gülümsedi. “Hmmm... Demek sen bazen istemediğin halde nezaketen insanlara böyle söylüyorsun. Mutlaka bana da gelin diyorsun?”

Emel bu cevaba kızdı. “Aman sen de! Kızım görgü kuralları diye bir şey var! Hiç takmıyorsunuz ki siz bu kuralları!”

Handan omzunu silkti. “İyi ediyoruz! Ne o öyle, istemediğini söyle istemiş gibi yap. İşte ama istememiş gibi yap. Böyle görgü mü olur, kuralı mı olur? Ben birine beklerim dedim mi, beklerim yani. Hem söylesene, hemen gidilmezse araya kaç gün koymak gerekir?”

Emel şöyle bir düşündü. “Tamam tamam. Sana da bir şey denmiyor! Geri aldım lafımı.”

Sessizlik olunca Handan yumuşacık bir sesle konuştu. “Anne?”

“Efendim?”

“Babamın seni aldattığını mı düşünüyorsun?”

Emel anında parladı. “Hani sen babanla konuşmayacaktın benim hakkımda Handan, aşk olsun! Kızım sana da mı güvenemeyeceğim artık! Hani bana söz vermiştin? Sen de mi verdiğin sözleri tutmuyorsun? Yazık yazık!”

Handan sakın olmaya çalışarak cevap verdi. “Anne sakın olur musun lütfen. Ben babamla konuşmadım.”

“E nerden biliyorsun o zaman beni aldattığını?” Ağzından çıkanlar kulağıyla buluşunca söylediğine pişman oldu ama araya sessizlik sokmak istemedi. “Nerden biliyorsun? Konuşmuşsun işte!” Handan nasıl anladığını açıklasa da bunu inandırıcı bulmadı. “Konuştun babanla kabul et!”

“Konuşsam senden saklar mıyım? Kaç kere yalan söylediğimi gördün ki?”

Emel biraz sakınleştirdi. “Doğru! Yalan söylemezsin ama işine gelmezse doğruyu da söylemezsin. Hiçbir şey söylemezsin!”

Handan ona cevap vermeyince bir süre sessizce çaylarını yudumladılar.

Emel nihayet açıkladı. “Aldatmak değil de... Çok sinirlendirdi beni... Belki de aldatıyor, ne bileyim, bak işte anlattın Çetin’in yaptıklarını, aldatmayan erkek mi var?”

Handan konudan sapmamaya kararlıydı. “N’oldu? Neden sinirlendin?”

Emel bir süre düşündü ve sakın olmaya çalışarak konuşsa da sesinin yüksek çıkmasına engel olamadı. “Şu bizim az ileride oturan Nagehan Hanım yok mu?”

Kocasını üç-dört sene önce ölmüş, çok eskiden tanıdıkları bir komşularıydı Nagehan. Handan kadının elli-elli bir yaşında olduğunu tahmin ederek başını salladı. “Evet?”

“Neyse baştan anlatayım... Geçen Salı babana kalk Galla Pazarı’na gidelim dedim. Tuzsuz tereyağı kalmamış, manda peyniri falan da alacaktım... Aman bi naz bi niyaz! Yok işte şurası ağrıyormuş burası ağrıyormuş. Gazeteden kafasını kaldırmadı! Kendim gittim ben de. Öğlen evdeydim. Sonra yemek faslı... Sonra da her zamanki gibi uyudu biraz. Kalkınca yürüyüşe çıkmak istedi. Cengiz Bey ordaysa kahveye de biraz uğrarım, diyerek çıktı evden. Saat üç gibi.”

“Sonra?”

“Ben de biraz iş yaptım. Ertesi güne kek yapacaktım, konu komşu gelecekti. Baktım şeker yetmeyecek, babanı cepten aradım, telefonu evde unutmuş. Gidip hemen marketten alayım diye çıktım, bir de ne göreyim? Bizimki Nagehan’la sohbet ede ede geliyor. Ben yaklaştığımda, kadının evinin önüne gelmişlerdi zaten.” Bir süre durup kızının şaşırmasını ve tepki vermesini bekledi. Onun bir şey demeyeceğini anlayınca da anlatmaya devam etti. “Bir de hiçbir şey yokmuş gibi benimle sohbet etmeler! Efendim pazardan dönüyormuş da yolda karşılaşmışlar da... Baban elindeki pazar poşetlerini ona verdi. Kadın da babana bi teşekkür, bi iltifatlar... Babanı gör bi de... Aman efendim ne demek demeler, rica etmeler!”

Handan gülmek için kendini zor tuttu. “Sen de konuştun kadınla, değil mi? İnşallah babama kızdığını belli etmedin kadına?”

Emel sorunun münasebetsizliğine dem vuran bir tonla cevap verdi. “Eder miyim hiç? Hal hatır bile sordum! Ama kadın apartmana girince babanı orda öyle sap gibi bırakıp markete gittim. Eve gidince de konuşmadım! Bir-iki gün böyle gitti. Hiçbir sorusuna cevap vermedim. O da özür falan dilemedi. Ben de kalkıp buraya geldim işte!” Kızının tek kelime etmediğini dik dik baktığını görünce hızla meydan okudu. “Ne bakıyorsun? Haksız mıyım? Ben pazara gidelim deyince orası burası ağrısın, Nagehan Hanım’ı görünce poşetlerini taşıyın!” Kocasını taklit ederek sürdürdü konuşmasını. “Hem de şöyle gülümseye gülümseye! Kibar kibar! Başkalarına gelince pek bir güleç

oluverir... Pek bir yardımsever! Haksız mıyım? Pazar çapkını!” Handan kakhahasını tutamazken, kızgınlıkla sorusunu yineledi. “Haksızsın de! De hadi!”

Handan gülmesi geçince cevap verdi. “Yani seninle pazara gelmeliydi bence de ama onu sen alıştırdın öyle.”

“Niye ben alıştırmışım?”

“Aldıklarını beğenmedin, sonra bi de...”

“Sonra ne kızım, açık açık söylesene ne söyleyeceksen, müşteri bulacak dolmuş gibi durma ikide bir...”

Handan güldü. “Pazarda çok dolaşıyorsun anne, adamın iflahı kesiliyor.”

Emel kısa bir süre düşündü. “Yani bu olayda benim hiç haklı yanı yok, öyle mi?”

“Yani ne bileyim, kusura bakma pek haklı değilsin. Belli ki kadınla yolda karşılaşmışlar, babam da kadının poşetlerini taşımış, ne var bunda?”

“Hadi benimle pazara gelmedi diyelim... Neden gülümseye gülümseye sohbet ediyor, benimle hiç öyle sohbet ediyor mu?” Kızının bir şey söylemesine fırsat vermeden hızla ayağa kalkıp sözlerini sürdürdü. “Sevinç Hanım’ı arayacağım, müsaitse beni ona bırakıver, kahvemi orda içeceğim.”

*

Uğur içerideki masasında kahvesini içerek gazetelere göz gezdiriyordu. *Neşet Ertaş’tan Neredesin Sen* türküsü çalmaya başlayınca okuduğu makale gözlerinden yavaş yavaş geri çekildi. Boş gözlerle gazeteye bakmaya devam ederken türkünün sözleri beyinde zonklamaya başladı: *Sinemde gizli yararı kimse bilmiyor... Hiçbir tabip yarama merhem olmuyor... Boynu bükkük bir garibim yüzüm gülmüyor... Gönliüm hep seni arıyor neredesin sen...*

O an, dünyanın en garip, en kimsesiz insanını seçmek mümkün olsaydı ve bu seçim, göze gelip akmayan yaşların sızısıyla ölçülebilseydi, kuşkusuz açık ara birinci olurdu. Oysa onun bu halini, dışarıda oturan kalabalık bir grubun kalkmasıyla boş bardakları toplayan Melih bile fark etmemişti. Çay ocağından seslendi. “Ustam çay vereyim mi?”

Uğur ifadesiz yüzünü genç adama çevirirken zihninden hızla geçen cümleleri duydu: Meriç mezarda... Uğur çay mı içecek? Başını geriye atarken kalan ömrü ikram edilmiş gibi, “Yok,” diye fısıldadı ve kaşlarını kaldırarak Melih’e baktı. Mete’nin üniversite konusu konuşulurken epeydir aklında olan bir konu netleşmişti. Belki de bu konuyu konuşmanın tam sırasıdır, diye düşünerek elini kaldırdı. “Buraya gel Melih, otur karşıma, seninle konuşacaklarım var.”

Melih ustasının karşısına geçti. “Buyur usta!”

Uğur doğrudan sordu: “Hani sen aşçı olmak isterdim dersin ya bazen?”

Genç adam bu konunun hiç beklemediği bir anda açılmasıyla afallamıştı. Sohbetin nereye gideceğini merak etse de, kendini suçlu hissederek cevap verdi. “Evet ama onu ben... Yani ben burda memnunum hayatımdan ustam...”

“Biliyorum ama içinde böyle bir istek var, değil mi?”

“Evet isterdim, yani zamanında turizm lisesine gidebilseydim güzel olurdu ama kaçırdım o treni... Ben burda memnunum usta! Yannis gelince ona sorular soruyorum diye şimdi böyle diyorsan...”

“Oğlum ben hâkim miyim? Sorguya mı çekiyorum seni? Biliyorum burdan memnun olduğumu, ben de senden memnunum... Bunu karıştırma şimdi... Aklımda bir şey var onu konuşacağım.”

Melih başını öne eğdi. “Tamam usta.”

“Ha şöyle! Şimdi ben araştırdım, İstanbul’da profesyonel aşçı yetiştiren kurslar varmış. Programları çok iyi. İzmir’de de var. Sen de araştır istersen, bir yıla yakın sıkı bir çalışmayla çok iyi bir aşçı olabilirsin gibi geliyor bana.”

Melih hiç beklemediği bu teklifle ne diyeceğini bilemedi. “Ama usta... Yani nasıl olacak...”

“İstenen bütün şartları ben halledeceğim, hem de memnuniyetle, merak etme.”

Melih bir süre cevap vermedi. Uğur'un maddi ve manevi pek çok kişiye yardım ettiğini biliyordu. Çoğunu görmese de duyuyordu ve bu özelliğinden dolayı ustasını daha da çok seviyordu. Bu düşüncesini ona hiç söylememişti ama şimdi tam sırasıydı. "Ustam be, sen nasıl bir adamsın? Garibanların babası mısın nesin?"

Uğur alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Ya da en baba gariban benim, kim bilir?" Melih onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken konuşmasına devam etti. "Neyse işte... Şimdi bu araştırmayı bir de sen yap. Ben senin bu işte çok başarılı olacağından eminim. Git, bir yılsa bir yıl, iki yılsa iki yıl, hallet şu işi."

Melih'in içi sevinçle dolmuştu ama bu iş sanki onun için görülemeyecek kadar güzel bir rüyaydı. "Ustam bu düşüncen çok güzel, çok sağ ol. İsterim tabii ama ben seni yarı yolda bırakmam! Kaç yıldır şurdayım... Kime emanet edeceksin burayı ben olmayınca? Olmaz!"

"Oğlum, buraya adam bulunur. Senin gibi olmaz belki ama şöyle ya da böyle burda bir düzen sağlanır. Ancak senin kadar istekli kaç aşçı bulunur? İmkân olmasa neyse... Bak yazın da Yannis'in yanına gidersen, iyice geliştirsin kendini. Sen hayaline ulaşmaya çalış yoksa bu hayat çok sıkıcı olur. Beni dinle... Ömür dediğin... O kadar uzun değil. Sevdiğin bir işi yap." O sırada açılacak dükkân için İzmir'den beklediği iç mimar gelince Melih'e, "İyice düşün, yine konuşuruz," diyerek adamı masaya buyur etti.

*

Emel fincanı bırakırken, "Ziyade olsun," dedi.

Sevinç, "Afiyet olsun," diyerek fincanları tepsiye koydu ve mutfağa götürdü.

Emel kadının ardından bakarken halinden memnundu. Bir saattir havadan sudan, çocuklardan, gelmişten geçmişten bahsetmişler ve nedense inanılmaz rahatladığını hissetmişti. Canı sıkıncıkten kendinden büyüklerle konuşmak onu her zaman rahatlatırdı. Gençler doğru bir şey söyleseler bile onda ters etki yapıyorlardı. Bu yüzden kızıyla sohbet ederken çok yoruluyordu. N'olurdu sanki onu anlasa, 'annecim haklısın' dese, bir kere de babasından yana olmayı bırakıp onun tarafını tutsaydı? Bak Sevinç Hanım'la öyle mi oldu, diye düşündü. Tahsin'in beni sinir eden umursamazlığını anlatınca, o da hemen rahmetli kocasının umursamaz davranışlarından örnekler verdi. Yaşlılarla gençler arasındaki en önemli fark bu işte: Gençler empati nedir bilmiyorlar!

Sevinç karşısındaki koltuğa otururken gülümsedi. "Gelmekle ne iyi ettiniz, şöyle güzel bir yemek yeriz birazdan, yalnız olunca hep geçiştiriyorum."

Emel hemen itiraz etti. "Ay zahmet etmeyin lütfen, ben sadece kahveye uğradım."

Sevinç elini havada savurdu. "Ne zahmeti, rica ederim. Yemek yok zaten ama isterseniz hemen bir zeytinyağlı yaparım ya da pide söyleriz."

Emel pide fikrinden hoşlandı. "Tamam o zaman, acıkınca pide isteriz."

Bir süre memleket meselelerine değindiler ama Emel kadının siyasetten pek hazzetmediğini anlayınca konuyu değiştirdi ve tekrar çocuklardan bahsettiler. Sohbet kadın erkek ilişkilerine kaydığında, söylenecek çok şey vardı. Yaşadıkları, gördükleri ve duydukları olaylara değinip zaman zaman kahkahalarla güldüler.

Sevinç onun her görüşüne katılmasa da ev sahibi nezaketine sığmayacağı için doğrudan karşı çıkmıyordu. Orta yolu bulmalarını sağlayacak hikâyeler anlatarak konuyu yumuşatıyordu.

Konu kıskançlık ve aldatmaya gelince, şahit oldukları birkaç örnekten bahsettiler. Emel hükmünü verdi. "Bence her erkek aldatır. Olsa olsa aldatamayan erkek vardır. Zaten çoğu erkeğin kıskanç olma sebebi de bu!"

Sevinç şöyle bir düşündü ve konuyla ilgili düşüncesini dile getirdi. "On iki-on üç yıl öncesine kadar ben de böyle düşünürdüm. Sonra bir arkadaşımın bir hikâye dinledim. Hikâye dediysem, yaşanmış bir olay, bir yerde okumuş. Neyse... İşte o günden beri insan ilişkilerini, özellikle de kadın erkek ilişkilerini şekillendiren bu tür kavramların bir kalıba sokulamayacağını fark ettim. Erkeği kadını yok. İnsan var bence ve her kavram, o insanın içindekileri dışına vurmasıyla ilgili." Gülümsedi. "Biraz geç olsa da bunu anladım. Buna yaşlanmak da diyebiliriz."

Emel de gülümsedi ama aynı anda duyduklarını anlamaya çalışıyordu: Her kavram, o insanın içindekileri dışına vurmalarıyla ilgili. İh... Cümle karmaşıktı, ona ne demek istediğini sordu.

Kadın bir süre düşündükten sonra açıkladı. “Demek istediğim, herkes herhangi bir konuyu bildiği, yaşadığı, biriktirdiğiyle değerlendiriyor. Mesela *kıskançlık* nedir dediğimizde... İçinde nefret biriktiren biriyle, sevgi biriktiren biri farklı farklı bakıyor bu kelimeye. Hepimiz biriktirdiklerimiz kadarız. Ne eksik ne fazla, o kadar...”

Emel kaşlarını çatarak düşündü. “Doğru ama...” Kadının ne demek istediğini hâlâ tam olarak anlamamıştı ama bir daha sorup aptal durumuna düşmek de istemiyordu. “O zaman dinliyorum.”

Sevinç saf saf sordu: “Neyi?”

“Hani arkadaşınız size bir hikâye anlatmış ya, onu.”

Sevinç sıkılarak gülümsedi. Zihni hâlâ berraktı ama son beş-altı aydır bir şey konuşurken araya başka şeyler girdiğinde konudan çabucak kopuveriyordu. Alzheimer hastası olmak istemiyordu. Kendine çabucak, daha çok bilmece çözmeye lazım, diye hatırlattı ve anlatmaya başladı. “İç Anadolu’nun köylerinden birinde, bir akşam, güneş yavaş yavaş batmış, karanlık çökmüş... Yoksul bir evde... Bir adamla kadın yatmaya hazırlanıyorlar... Çiftin dış görünümü nasıl diye sorarsan... Kadın çok güzelmiş, kocası ise körmüş. Köyde iş çok tabii, erken yatıp erken kalkmak lazım. Adam yatağa giderken kadın pencereden bakmış, bahçeye vuran ışıktaki sevgilisi bekliyormuş... Daha evvelden sözleşmişler, o gece kaçacaklarmış...” Duraksayarak sordu: “Aslında bayağı bilinen bir hikâye, duymuş muydunuz?”

“Hayır, hiç tanıdık gelmedi.”

Sevinç ikinci baskı yapmadığından emin olunca rahatlayarak hikâyeyi anlatmaya devam etti. “Kadın kocasının yanına kıvrılmış ve adamın uyuduğundan emin oluncaya kadar beklemiş... Sonra da sessizce kalkıp bohçasını aldığı gibi pencereden atlamış ve birkaç yıldır âşık olduğu, yanlarında çalışan adam için kocasını terk etmiş. İki sevgili, arkalarına bakmadan kaçmışlar. Durmadan koşmuşlar... Korkuyla koşarak dağları tepeleri aşmışlar. Köyden iyice uzaklaştıklarına karar verdiklerinde ise nefes nefese durmuşlar. Kadın yola çıktığından beri çarığının ucundaki bir şeyden rahatsız oluyormuş... Ne olduğuna bakmak için ayakkabısını çıkarınca ne görsün: Bir tomar para ! Kocasının her şeyin farkında olduğunu ve kaçacağını bildiğini o an anlamış... Çünkü evlendiklerinden beri onu başkalarından kıskanan kocası, zaten daha önce ilişkisini anlamış ve kendisini uyarılmış. Ancak karısının ne olursa olsun gideceğini anlayınca, ona bir süre yetecek parayı ayakkabısına koymuş. Kadın, kocasının onu ne kadar sevdiğini de, bu parayı neden ayakkabısına koyduğunu da biliyormuş, adamın düşüncesi şuymuş: Bunca yıl bana baktı, yemek yaptı, çamaşırlarımı yıkadı ütiledi... Bana emeği geçti, yaban ellerde kimseye muhtaç olmasın. Peki bütün parasını, kendisini bırakıp başka bir adamla kaçan kadına veren bu yoksul köylü kimmiş biliyor musunuz?” Emel başını iki yana sallayınca, soruyu kendisi yanıtladı. “Âşık Veysel. O zamanlar Âşık Veysel değilmiş tabii, kimsenin tanımadığı yoksul bir adammış ve işin ilginç yanı, bu olanları kimseye anlatmamış... Yıllar sonra onu terk eden karısı Ema anlatmış da, tüm bunlar öyle ortaya çıkmış.”

Uzunca bir süre sessizlik oldu. Emel hikâyeyi iyice sindirdikten sonra yavaş yavaş konuştu. “Demek Âşık Veysel! Boğazıma bir yumru oturdu derler ya, öyle oldum. Karısının yaptığına çok üzuldüm. Karşılığında adamın yaptığı... Kelime bulamıyorum. Büyüklük... Çok... Onurlu bir davranış. İnsanın içini acıtacak kadar onurlu... Herkes yapamaz...” Başını iki yana salladı. “Kesinlikle herkes yapamaz.”

“Onu diyorum işte! Ne her erkek aynı, ne de her kadın. İnsana tek tek bakmak lazım, her insan farklı.”

Emel aklına takılan, anlayamadığı bir noktayı dillendirdi. “Hem de... O da kıskançmış yani!”

“Karısının anlattığına göre öyleymiş. Bence... Kıskanç olmasına rağmen bunu yapabilmesi onu daha da büyütüyor.”

Emel bir süre düşündü ve gülümseyerek konuştu. “Milyarlarca insan içinde hayat denen şeyi iki dizleyle anlatabilmek belki de bu yüzden ona kısmet oldu: *Uzun ince bir yoldayım... Gidiyorum gündüz gece...*”

*

Aradan bir aydan fazla zaman geçmişti. Kasım ayında bir sabah Ece yağmur sesiyle uyandı. Bir süre gözlerini açmadan yatmaya devam etti. Mecnun'la ilk öpüşmesinden beri yerle gök arasında dolanıyordu. O zamandan beri hissettiği kanatlardan ve rotasız uçma işinden çok hoşlanmıştı doğrusu. Gülümseyerek gerindi. Hmmm... Yatağın ortasındayım, demek Mecnun gitti. Acaba saat kaç? Boş ver... Yağmur ne güzel! Yorgana sarınıp sağa döndükten sonra bir süre yağmur damlalarının çıkardığı tıkırtıları dinledi ve nihayet gözlerini açtı. Yastığa baktı. İh... Mecnun bugün not bırakmamış, aceleyle çıktı herhalde...

Yerinden doğrulup pencereden baktı. Hava epey kapalıydı. İstanbul'dayken böyle havalarda neden moralinin bozulduğunu düşündü ve bir anlam veremedi. Üzerine hırkasını alıp doğruca tuvalete gitti. Elini yüzünü yıkarken gözü aynadaki görüntüsüne takıldı. Saçlarını eliyle düzeltirken gülümseyerek kendini selamladı. "Günaydın!"

Doğruca mutfağa gitti. Serada kaldığı süre boyunca Mecnun her sabah kahvaltıyı hazırladığı için, ufak masada kahvaltıyı göremeyince hayal kırıklığına uğradı. Çaydanlığı kontrol etti ve gülümsedi. Adam en azından çayı demlemek üzere hazırlamıştı. Ocağı yaktı. Yumurta haşlamak için buzdolabına yönelince kapağında Mecnun'un notunu gördü: Yumurta dahil kahvaltın salondaki masada... Görmedin, değil mi?))) Sana gevrek ve poğaçaya da aldım gecesefası. Maydanoz da var, limon yanında. Onu da bi zahmet sen sıkıver :) Ben İzmir'e kaçıyorum. Ararım. Hadi hep beraber: A alı ala ulalı ambırlyli ap uppp! Be beli bala bulalı bambırlyli bap buppp!

Gece seviştikten sonra tek kişilik yatağa sığmaya çalışırken Mecnun'un diline dolanan bu tekerleme konusundaki tartışmalarını hatırlayarak kahkaha attı ve kâğıda bakarak bağırdı: "Hayır öyle değil o! A alı ala ulalı amburlyli ap uppp... Be beli bala bulalı bamburlyli bap buppp... Bambır ne yaaa... Bambur derdik biz!"

Salona geçip masaya baktı ve gülümseyerek koltuğa uzandı. Kaç geceyi beraber geçirdiklerini hesapladı: Harika sevişmelerle sonlanan ve kahkaha atarak uykuya dalınan altı gece. Kendisiyle sohbetine gülerek devam etti: Hepsi de romantizmden uzak. Omzunu silkti: Ama hepsinde de var olmanın, bir olmanın büyüğü, iğne oyası gibi ince düşünce ve şefkatle işlenmiş bir mutluluk vardı... Bedenin ve ruhunun uzayda salınmasını sağlayan mutluluk. Tekrar gülümsedi: Belki de romantizm budur?

Çayı demlemeye gitti ve o sırada telefonu çaldı. Arayan Maral'dı. Hemen cevap verdi. "Alo!"
"Merhaba Ece. Bugün bir demiştik ama üçte gelsen olur mu diyecektim, biraz işim var da."
"Olur olur. Şimdi kahvaltı edeceğim zaten."
"Ooo iyi... Üçte bekliyorum o zaman."
"Tamam görüşürüz."

Kahvaltısını ederken üşüdüğünü hissedince, elektrikli ısıtıcıyı açıp kendine yaklaştırdı. Maral'la buluşacağını düşününce gerildi. Son üç gündür iki kez arayıp Efdal'dan bahsetmiş ve buluşmak istemişti. Ece onun erkek arkadaşından bahsetmek istediği kadar Mecnun'la ilişkisini sorgulayacağını biliyordu çünkü bir akşam geç vakit sahilde el ele yürürlerken onları görmüştü. Bir kez dışarı çık Maral görsün, bendeki de şans, diye düşündü. Aslında son haftalarda Mecnun'la pek görüşemiyorlardı bile.

Ece ailesini çok özlemiş ve Mecnun bayram süresince çalışacağı için beş günlüğüne İstanbul'a gidip gelmişti. Bunun öncesinde ve sonrasında da pek görüşememişlerdi çünkü adam hemen hemen her sabah erkenden Gürkan'ı alıp İzmir'e gidiyordu. Sitede çalışacak elemanları ayarlamaktan, kullanılacak toprağa ve dikilecek ağaçlara kadar bizzat yapması gereken birçok iş vardı. Serada ise çok fazla iş yoktu. Ece zamanının çoğunu resim ve yemek yaparak geçiriyor, bazı günler ise seraya uğramıyordu.

Mecnun'la artık sevgili olduğunu özellikle saklamıyordu ama herkesin duymasını da istemiyordu. Handan ve Yannis dışında bilen yoktu. Acaba var mıydı? İlk günlerde, Emel teyzenin

yemeğe davet ettiği gece, Rafet'in manalı bakışlarını yakaladım ama... Sevinç teyze de anladı mı acaba? Anlamıştır tabii! Sonuçta neden bazen serada kalıyorum?

Mecnun'un erken gelebildiği bir akşam dışarıda yemek yedikten sonra yürürlerken Maral'a yakalanmışlardı işte! Çayından bir yudum alırken tekrar, şansa bak, diye düşündü.

Aslında her konuştuğu insana ondan bahsetmek istiyordu... Ondan ve onunla ne kadar mutlu olduğundan. Özellikle de annesine Mecnun'dan ve ona olan duygularından bahsetmeyi çok istemişti ama...

İnsanın hissettiği mutluluğa önce karşı çıkmak, sonra da yok etmek için devreye giren ve genellikle mutsuzlukla beslenen zihin, kuşkusuz Ece'de de mevcuttu ve birkaç haftadır yok sayıldığı yerden çıkmayı bekliyordu. Hemen başını uzattı: Mecnun'la mutlusun ama... Mecnun'la sevişiyorsun ama...

Yüzünü arı sokmuş gibi başını hızla geri çekti: Düşünmeyeceğim işte!

Olduğu durumla olması gereken durum arasındaki devasa farkı düşünecek olursa... İh... Bu mücadeleye girmeye hazır değildi. İnsanın kafası, içinde açan çiçeklerin kokusunu lağım kokusu gibi gösterecek binbir öğretiyle doluyorsa, bu mücadele kim için kolay olabilirdi ki?

Omzunu silkti. Aaaaan! Çok mutluyum! Bunları sonra düşünürüm...

Müziği açtı ve elektrikli ısıtıcıyı yaklaştırıp koltuğa uzandı. *Lind Quartet*'ten *Lipa*'yı dinlemeye başlayınca yeniden aşkın huzuruna çekildi.

*

Yannis başını öne eğerek, "Tamam canım, tamam. Aksama otelde görüşürüz o zaman," diyerek telefonu kapadı. Lobide, yanındaki koltukta oturan Rafet'e bilgi verdi. "Handan'ın isi uzayacakmış. Benim eve erken gitmeme gerek yok. Hadi sen git fırına bak istersen, ben burdayım nasılsa."

"Ama Atlas..."

"Onunla da gelince ilgilenirim."

Rafet rahat bir nefes aldı. Fırını görmek istiyordu ama üç gündür uğrayamamıştı. Handan bir süredir göçmenlerle ilgilenen bir dernekte çalışmak için haftada iki-üç gün İzmir'e gidiyordu, diğer günlerde de sık sık Yannis'le otelde oluyordu. Bayram dışında otelde yoğunluk olmamıştı ama adam her ne kadar ben hallederim dese de Rafet oteli bırakmak istemiyordu. Henüz kurabiye yapılmadığına göre ona ihtiyaç da yoktu ama eşsiz kurabiyelerinin satılacağı dükkânın son durumunu inanılmaz merak ediyordu. Bir gün önce Uğur uğradığında bitmek üzere olduğundan bahsetmişti. "Ben birazdan giderim o zaman." Yannis başını olur anlamında sallayınca son günlerde aklına takılan konulara dahil ettiği meseleyi sordu: "Handan nasıl? Biraz daha iyi mi?"

Yannis başını öne eğdi. "İyi... Yine ağlıyor ama daha rahat şimdi."

"Ağladıkça rahatlıyor belki de ama beni korkuttu."

"Niye?"

"Yaz boyu o kadar üzülmedi sanki... Sonra birdenbire ağlama krizine tutuldu. Gerçi..." Bir an duraksadı ve başını hayretle öne doğru eğerek açıkladı. "Bana da öyle olmuştu. Hüsnü öldükten beş-altı ay sonra daha çok ağlamıştım. Tuhaf bir şey bu! Zaman geçince bazen daha çok koyuyor."

Yannis hafifçe gülümsedi. "Evet, bazen öyle oluyor ama Handan'ınki havayla da ilgili. Fark ettim, hava güneşliyse... Nasıl anlatsam... Morali daha iyi oluyor."

"Evet evet, hava bazı insanların ruh halini çok etkiliyor."

Yannis gülmeye başladı, sonra kadının soran gözlerle kendisine baktığını fark edince açıkladı. "Bir de hormonlar tabii. Regl olmuş geçen gün... Erkendi. Uyandım, baktım yatakta değil. Kalktım baktım, salonda... Günes'in fotoğraflarını masaya yaymış sessiz sessiz ağlıyor. Teselli etmek için ona doğru giderken, 'Dur,' dedi ve bir kâğıt gösterdi bana. Kocaman harflerle yazmış!" Cebinden kâğıdı çıkardı. "Yanımda bak, kaç gündür bakıp bakıp gülüyorum."

Kadın merakla sordu: “Ne yazıyor orda?” Yannis katladığı kâğıdı açıp ona uzatınca içinden okudu: REGLİM VE GEÇİCİ OLARAK İNSANLIK DIŞIYIM. YANNİS’E VE ÇEVREYE VERDİĞİM RAHATSIZLIKTAN DOLAYI ÖZÜR DİLERİM. Ve bir kahkaha patlattı.

*

Aysel ve Nurcan, bir an önce işlerini bitirebilmek ve dükkânı teslim etmek için canla başla çalışan işçilere mani olduklarına aldırmaksızın ışıkları açıp kapıyorlardı. Sonra sıra dolaplara geldi ve fırının yer aldığı bölümde heyecanla konuşmaya başladılar.

“Aaa bak burda ne var!”

“Bak bak bunu gördün mü sen? Neler yapıyorlar, cık cık...”

“Kız Nurcan şuna bak!”

“Aysel bak burası tam sana göre!”

“Kız şurda da yorgunluk çayımızı içeriz, ohhh!”

Uğur ustabaşıyla konuşup kadınları aceleyle dükkandan çıkardıktan sonra Nurcan’ı dahil etmemeye çalışarak karısına yumuşak bir şekilde hitap etti. “Aysel n’apıyorsunuz? Lunapark mı burası? İzin verin de adamlar işlerini bitirsinler.” Gülümsedi. “Bir an önce dükkânı açmak istemiyor musunuz siz?”

Karısı biraz alınmıştı. “Aman sen de Uğur! Heyecanlıyız işte, ondan! Hem orası dükkânımız olmayacak bizim.”

Uğur merak ederek sordu: “Dükkânınız olmayacak mı? Ne olacak ya?”

Nurcan araya girdi. “Biz dükkân lafını sevmiyoruz.”

Arabaya doğru yürürlerken Uğur başını eğdi. “İyi o zaman fırın deyin.”

Aysel meramını doğrudan anlatmaya karar verdi. “Uğur, biz diyoruz ki yer var nasılsa... Biz hesapladık, iki masa sığar. Şöyle eş dost gelince otursak, pastane gibi...”

*

Ece otelin park yerinde arabadan indiğinde, içine işleyen sert rüzgârla montunun önünü kapayarak girişe yöneldi. Maral onu lobide sıcak bir şekilde karşıladı ve hemen restorana geçtiler.

Arkadaşı yemek boyunca sık sık telefonla konuşmak, birkaç kez masadan kalkmak zorunda kalsa da, Ece’nin kullandığı arabayla ilgili niye, ne zaman, kim ile başlayan sorular sorarak bütün merakını gidermişti.

Kahve içerlerken Maral otel yönetmenin ne kadar zor olduğundan, zaman zaman personelle sorun yaşadığından bahsetti ve ofisine girdikten sonra arkadaşının bariz bir şekilde rahatladığını fark eden Ece, ona hak verdi.

“Senin böyle dertlerin yoktur tabii serada, ne güzel!” dedi Maral sonunda.

Ece onun küçümseyici ifadesine aldırmamaya karar verdi. “Haklısın, hiç böyle dertlerim yok gerçekten. Hele bu ara doğru dürüst iş de yok, genellikle resim yapıyorum.”

Maral gülümsedi. “Eee insanın patronu sevgilisi olunca rahat olur tabii!” Ece bu saptamaya cevap vermek yerine kahvesini yudumlayınca, sözlerini sürdürdü. “Mecnun’la işleri ilerlettiniz anladığım kadarıyla? El ele gezmeler falan... Anlatsana.”

Ece gülümserken omzunu silkti. “Gördüğün gibi işte.”

Bir süre sessizlik oldu. Maral onun kısa bir cevapla konuyu geçiştirmesinden hoşlanmadı. Şöyle ya da böyle şu an hayatındaki tek arkadaşı Ece’ydi ve onun böyle ketum olmasına bozularak düşünceli bir şekilde doğrudan sordu: “Sen gerçekten Mecnun’a âşık mı oldun?”

Ece bir süre ne diyeceğini düşündü. Hislerini anlatırsa olumsuz şeyler duyacağını biliyordu. “Bilmem... Belki de...” dedi soruyu geçiştirmeye çalışarak.

“Ne zaman başladı? Yani... Ne zamandır berabersiniz?”

“Bir ay falan oldu.”

Maral gözlerini kocaman açarak hayretle sordu: “Bir ay mı? Şimdi mi söylüyorsun bana Ece! Aşk olsun!”

Ece omzunu silkti. “Yaaa ne bileyim... Bu ara pek görüşmedik ki, senin de işin başından aşkın.”

“Telefon diye bir şey var!”

“Ne bileyim, telefonda konuşmak istemedim.”

Kısa bir sessizliğin ardından Maral sordu: “Eee? Nasıl gidiyor? Mutlu musun bari?”

Ece detaya girmek istemiyordu. “Evet. Şimdilik her şey yolunda.”

Arkadaşı kahvesini bitirdikten sonra fincanı yavaşça tabağa koyarken düşünceli bir şekilde fikrini açıkladı. “Umarım sonunda hayal kırıklığına uğramazsın ama... Bence Mecnun’la boşa vakit kaybediyorsun.”

Ece gerildi. Gelmeden önce kendine savunmaya geçme diye tembihlemesine rağmen merakına yenildi. “Niye?”

“Çünkü... Mecnun işte... Sen de biliyorsun, asla evlenecek bir tip değil!”

“Benim evlenmek istediğimi nerden biliyorsun?”

Maral elini havada savurdu. “Yapma Ece! Sanki birbirimizi tanıyıyormuşuz gibi konuşma. Her kadın evlenmek ister. Sen evliliğe karşı bir insan değilsin ki! Yoksa Mecnun bu konudaki fikrini de mi değiştirdi?”

Ece bu imadan hoşlanmadı. Maral onu Mecnun’un etkisi altındaymış gibi göstermek istiyordu ama bu doğru değildi! Öte yandan arkadaşı haklıydı: Kendisi hiçbir zaman evliliğe karşı bir insan olmamıştı. Sakin olmaya çalışarak düşüncelerini açıkladı. “Şu an bunları düşünmüyorum. Bazı şeyleri zamana bırakmak gerekir... Olacaksa olur, olmayacaksa olmaz ama şu an Mecnun’la çok mutluyum.”

Maral iç geçirdikten sonra anlayışlı bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. “Mutlu olmak elbette çok güzel ama insan yarını düşünmeden, önünü göremeden yaşayamaz ki... Beni yanlış anlama lütfen, senin iyiliğin için söylüyorum. Yarın bir gün annenler öğrenince ne olacak? Biliyorsun, baban böyle bir şeyi asla kabul etmez. Hem...”

“Hem?”

“Mecnun evlenmek istese bile baban asla kabul etmez, sen de biliyorsun.”

Haftalardır zihninden itelediği ve düşünmemeye çalıştığı bu gerçeği ondan duyunca hissettiği rahatsızlık birkaç misli artmıştı sanki. Konuyu kapamaya karar vererek gülümsemeye çalıştı. “Boş ver şimdi beni ve Mecnun’u. Sen ne âlemdesin? Her telefonda Efdal’dan bahsediyordun, beni görünce unuttun galiba?”

Maral başını sallarken derin bir nefes aldı. “Evet... Efdal... Evet! Bahsediyordum ama... Yok. Olmayacak o iş!”

Ece şaşırıldı. “Aaa! Daha dün bahsediyordun... N’oldu bir günde?”

Maral düşünceliydi. “Ya evet bahsediyordum. Dediğim gibi beş-altı kez yemeğe çıktık. Her hafta sonu beraberdik. Her şey iyi gibiydi... Aslında iyiydi. Güzeldi yani. Bana âşık oldu, ben de etkilendim, yani ondan hoşlanıyorum gerçekten, hatta sanırım sevmeye başladım. Gezmeyi tozmayı biliyor, iki kere İzmir’e gittik. Çok klas yerlere götürdü beni. Ciddi yani. Birbirimizi biraz daha yakından tanıyıp evlenmekten falan bahsetti.” Düşünceli bir sessizliğe büründü.

Ece meseleyi anlamamıştı. “Eee?”

“Dün akşam yine yemeğe çıktık.”

“Evet?”

“Efdal Ispartalı, sana söylemiş miydin?”

“Evet?”

“Annesi yedi-sekiz sene evvel ölmüş. Orda bir köyde yaşayan babası var diye biliyordum. Meğer iki ay köyde abisinin yanında kalıyormuş, sonra da iki ay Malatya’da evli olan ablasının yanına gidiyormuş adam. İki ay da Efdal bakıyormuş. Altmış beş yaşında. Eli ayağı tutuyor adamın, hasta falan değil ama bir daha evlenmek istememiş. Bazen de kendi evinde kalıyormuş ama çok sık değil. Çocukları da böyle bir düzen kurmuşlar.”

Arkadaşı susunca Ece bir an ne diyeceğini bilemedi. Tereddüt ederek sordu: “Sen de böyle bir şey istemiyorsun?”

Maral doğal bir şekilde cevap verdi. “Kim ister Ece? Hangi çağda yaşıyoruz? Ben öyle kayınpeder kayınvalide falan bakamam.”

Ece’nin aklı karıştı. “E ama sevmeye başladım diyorsun.”

Maral omzunu silkti. “Sevsem n’olur? İstedğim gibi bir hayatı yaşayamayacaksam ne önemi var? Dün akşam bunları öğrenince... Soğudum yani.”

Ece hayretle sordu: “Hemen bir gecede soğudun, öyle mi? Bunları duydun ve soğudun?”

Maral gülümsedi. “Elbette soğurum! Kızım ben senin gibi değilim, mantıklıyım! Duygularıma kapılıp hayatımı berbat edemem. Tamam yakışıklı, iyi bir işi var ama ben de güzelim, benim de iyi bir işim var! Ne yani? Dünyadaki tek yakışıklı adam o değil. Öyle zengin de değil hani... Bu otelden kimler gelip geçiyor.” Bir an düşündükten sonra kendine hak vererek başını salladı.

“Tamam, evlenmek istiyorum ama kimsenin anasına babasına bakamam. Çocuğum olursa ne olacak? Hem çocuk hem yaşlı mı bakacağım? Kimse kusura bakmasın!”